

TORNAI JÓZSEF

A költő idős, a tavasz időtlen

Pitypang-virágtól a pázsit
sűrű arany-zene,
arcom barázdáit
végigtapogatja a nap keze.
Barna morgással a dongó úgy röpül
a százsorszépekre, ahogy tavaly
s a kis diófa újra kitör a sziklák közül
zöld indulataival.

Tíz évem talán ha van,
talán csak öt.
De fogyó időm még most se suhan
vad rettegések között.
A halál nem elpusztít valamit,
inkább kibontja
az Én salétromos falait
az égen túl lobogó csillagokra.

Útvesztő

Isten hallgat. Én már a száműzött
vagyok,
kire rákiáltottál: indulj el
a lelkifurdalás útvesztőjében,
ne lásd meg többé
az Engesztelés házát.
Ha zuhanok,
bukásom legyen
le-fölverődő sikoly
a Rák-ködtől elutasításod
mélytengeri hasadékaig.
Legyek a tökéletes kárhozat:
minden öntudatlan bűnt
elkövettem, hogy
kapcsaink szívós rostjait szétroncsoljam.
Hogy legyen számomra
menedék
ezen a gép-apokalipszisban forgó világon,
hol sokan néznek szét
olyan fakó szemmel,
mint én,
semmit se értve a makacs körtáncból,
amit valamilyen
titkos zene ütemére
hiába járnak
a másodpercek,
évszakok?